

staatskettingzaag

Staatskettingzaag

Staatsbosbeheer ligt onder vuur, en dat doet me genoeg. Slechte ervaringen mee. Dat zit zo.

Al heeft het vak geen beste naam, de reclamewereld wordt naar mij eigen ervaring bevolkt door opmerkelijk betrouwbare mensen. Dubieuze debiteuren heb ik bijvoorbeeld in de meer dan twintig jaren als zelfstandige nauwelijks meegemaakt. Wel allerlei fantasten, speculanten, wolkenfietsers en rijkrekenaars. Vaak trage, rommelige betalers. Met deels een zo bizar betaalgedrag, dat ik mijn boekhouder telkens weer tot kalmte moet manen, als hij weer eens een incassobureau wil gaan inschakelen. "Ze betalen wel", zeg ik dan. "Harry heeft het me zelf beloofd". De man gaat dan telkens weer hoofdschuddend terug in de boeken, maar ik krijg keer-op-keer gelijk.

Eén keer maar ben ik openlijk en botweg belazerd. Moet rond 1984 geweest zijn. Het ging om een functionaris van Staatbosbeheer. Die instelling had een legaat ontvangen, dat bestond uit een berg merkwaardige gereedschappen uit de bosbouw. Er was ook een groot geldbedrag aan verbonden, dat gebruikt moest gaan worden voor de publieke tentoonstelling van deze gereedschappen. Als beginnend communicatie-adviseur werd ik uitgenodigd om over de uitvoering van een en ander mee te denken.

Om het geheel te bespreken werd ik uitgenodigd in Kasteel Groeneveld in Baarn, waar de tentoonstelling een plaats zou gaan krijgen. Het was een mooie zomeravond. Ik wachtte de komst van mijn opdrachtgever af, zittend op de hoge bordestrap. Bijna een uur te laat kwamen twee beschonken mannen over de lange oprijlaan in de richting van het landhuis wandelen. Ze hadden in het tegenoverliggende Greenfields zitten drinken, bleek later. Ze gaven me afwezig & hautain een hand, en drongen het landhuis binnen. "Drank!" brulde één van de mannen: "We moeten meer drank". Bureau's en kasten werden opengerukt, tot uiteindelijk in de kelder een fles jenever gevonden werd. Ik moest meedrinken. Uit het (geaffecteerde) gelal (het waren vrij hoge jongens) bleek dat de mannen totaal geen idee hadden wat ze met de opdracht aan moesten. Tot een dialoog kwam het dan ook niet.

Na enig oeverloos gezwatel stelde ik maar voor om naar huis te gaan, om daar nog eens over een-en-ander na te denken. Op weg naar huis herinnerde ik me plotseling een spelletje, dat in de jaren zeventig op de Nederlandse TV vertoond werd. Daarbij moest een panel naar de functie raden van een vreemd voorwerp. Dat gaf dan aanleiding tot allerlei humoristisch bedoelde speculaties. Deze formule zou uitermate geschikt zijn om de onduidelijke gereedschappen voor het publiek interessanter te maken, bedacht ik me.

Thuisgekomen schreef ik een advies van twee A4-tjes, waarin ik mijn idee uiteenzette. Men zou een replica moeten maken van het gereedschap, dit aan een lege wand ophangen en dan aan de andere zijde een diorama opbouwen waarin het gebruik van het gereedschap getoond werd. De mensen zouden zodoende een raadselspelletje met hun kinderen kunnen spelen, en zich zo deze oersaaië materie toch op onderhoudende wijze eigen kunnen maken. Ik was nog jong, en best trots op mijn idee.

Twee weken later belde ik de betreffende ambtenaar op. Ik kreeg te horen dat mijn idee onbruikbaar was, en ik het niet in mijn hoofd hoefde te halen om een rekening te sturen, want ik had me er gemakkelijk vanaf gemaakt. Ik was te verbaasd om te reageren.

Een jaar later las ik in de NRC dat in kasteel Groeneveld zo'n verdraaid aardige tentoonstelling was ingericht, waar 'middels diorama's' een duidelijk beeld werd gegeven van het gebruik van gereedschappen in de bosbouw'.

Goof Bakker